Το παιδί θαύμα που γεννήθηκε στις 19 Ιουνίου 1623, στη Γαλλία, λεγόταν Μπλεζ Πασκάλ. Μέσα σε ελάχιστα χρόνια, αναγνωρίστηκε ως ένας από τους μεγαλύτερους μαθηματικούς και φιλοσόφους της εποχής του: Στα 12, έλυνε με μεγάλη ευκολία γεωμετρικά προβλήματα, δύσκολα ακόμα και για φτασμένους μαθηματικούς. Στα 16, έγραψε το σύγγραμμα «Περί κωνικών τομών». Στα 18, παρουσίασε την πρώτη λογιστική μηχανή. Συνέχισε γράφοντας μελέτες για το κενό, για την ισορροπία των υγρών και για το εξάγραμμο (το γνωστό στους μαθηματικούς «θεώρημα του Πασκάλ»). Το πάθος του όμως ήταν ο απειροστικός λογισμός και η ενασχόληση με τον νόμο των πιθανοτήτων. Αποτέλεσμα της ενασχόλησής του με αυτές είναι και το παιχνίδι που κατασκεύασε: τη ρουλέτα (roulette, μικρός τροχός).

Περίπου τον ίδιο καιρό, οι Βενετσιάνοι αριστοκράτες μαζεύονταν σε μικρά εξοχικά σπίτια για να ψυχαγωγηθούν και να διασκεδάσουν με διάφορες δραστηριότητες και παιχνίδια. Το σπίτι στα ιταλικά λέγεται κάζα (casa) και το μικρό σπίτι (το σπιτάκι) καζίνο (casino). Με την ιδέα του εξοχικού να περνά σ' ολόκληρη την Ευρώπη, από τον ΙΗ' αιώνα, η λέξη καζίνο έφτασε να σημαίνει το είδος εκείνο της χαρτοπαικτικής λέσχης στην εξοχή, όπου κάποιος μπορούσε να ασχοληθεί και με αθλήματα.

Το πρώτο καζίνο, που έμοιαζε με τα σημερινά και έθεσε στη διάθεση των πελατών του τυχερά παιχνίδια, δημιουργήθηκε το 1748 στην αριστοκρατική γερμανική λουτρόπολη Μπάντεν Μπάντεν κι εξακολουθεί να λειτουργεί ως σήμερα. Η μόδα απλώθηκε στο Βέλγιο και στην πόλη Λιέγη, στα 1763, λειτούργησε το περίφημο καζίνο Redoute.

Ήταν το 1842, όταν οι Γάλλοι αδελφοί Φρανσουά και Λουδοβίκος Μπλανκ θυμήθηκαν τη ρουλέτα του Πασκάλ, της πρόσθεσαν το μηδέν («ζερό») και την εισήγαγαν στο καζίνο του Αμβούργου. Η ρουλέτα έμελλε να γίνει το σήμα κατατεθέν των καζίνο.

Τον 19ο αιώνα, η ρουλέτα είχε εξαπλωθεί σε όλη την Ευρώπη και την Αμερική και είχε γίνει ένα από τα διασημότερα και δημοφιλέστερα παιχνίδια στα καζίνο. Στη δεκαετία του 1860, η γερμανική κυβέρνηση απαγόρευσε τα τυχερά παιχνίδια. Οι Γάλλοι αδελφοί, Φρανσουά και Λουδοβίκος Μπλανκ, που είχαν εισάγει τη ρουλέτα στο καζίνο του Αμβούργου, προσκλήθηκαν στο Μονακό από τον πρίγκιπα Κάρολο Γ' (από τον οποίο προέκυψε το Μόντε Κάρλο). Το πριγκιπάτο, όπως τα περισσότερα εκείνη την εποχή, πήγαινε για πτώχευση. Ο

Λουδοβίκος Μπλανκ πέθανε αλλά ο γιος του, Καμίλ, και ο αδελφός του, Φρανσουά, συμφώνησαν (1863) με τον πρίγκιπα να στήσουν ένα δικής τους έμπνευσης καζίνο και να το εκμεταλλεύονται για πενήντα χρόνια.

Τα πράγματα πήγαν καλύτερα και από την πιο αισιόδοξη πρόβλεψη. Στα 1868, ο σιδηρόδρομος ένωσε το Μονακό με το Παρίσι και τα πλήθη άρχισαν να συρρέουν για να δοκιμάσουν την τύχη τους στο καζίνο. Από δυο, τα ξενοδοχεία της πόλης έγιναν 48. Από διακόσιους τουρίστες που το Μονακό είχε δεχτεί στα 1850, το 1900 έφτασε να φιλοξενεί ένα εκατομμύριο. Οι εισπράξεις του πριγκιπάτου επέτρεψαν στον πρίγκιπα να προχωρήσει σ' αυτό που αποτελεί όνειρο του κάθε οικογενειάρχη: Κατάργησε τους φόρους των υπηκόων του.

Μονακό, καζίνο και ρουλέτα αποτελούσαν πια σχεδόν αναπόσπαστες έννοιες. Με τη ρουλέτα να θεωρείται «ο βασιλιάς των παιχνιδιών στα καζίνο», επειδή συνδέθηκε με την αίγλη των καζίνο στο Μόντε Κάρλο.

Άλλωστε, ένας αστικός μύθος αναφέρει ότι ο Φρανσουά Μπλανκ πούλησε την ψυχή του στον διάβολο με αντάλλαγμα να μάθει τα μυστικά της ρουλέτας. Ο μύθος βασίζεται στο ότι το άθροισμα όλων των αριθμών στον τροχό της ρουλέτας (από 1 έως 36) είναι 666, ο οποίος θεωρείται ότι είναι ο «αριθμός του θηρίου».

(Ελεύθερος Τύπος, 21, 24.12.2012)